

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8519200821
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8519200821.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobkyne A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX C., právne zastúpená advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROTI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, 811 04 Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č.k. 8Csp/53/2019-194 zo dňa 28. februára 2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Mení rozsudok vo výroku I. v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyňu sumu vo výške 910,69 Eur spolu s 5,00% ročným úrokom z omeškania zo sumy 910,69 Eur od 14.07.2019 do zaplataenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v súvisiacom výroku II. o trovách konania v časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V prevyšujúcej zamietajúcej časti výroku I. a II. rozsudok potvrdzuje.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

odôvodnenie:

Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd žalobu zamieta.

II. Žiadnej zo strán sporu súd nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník účinný v čase uzavretia zmluvy, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinný v čase podpísania zmluvy, § 43a ods. 1, § 43c ods. 1, § 44 ods. 2, § 52 ods. 1, 3, 4, § 54 ods. 2, § 451 ods. 1, 2, § 107 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 262 ods. 1, § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

Uznesením, č.k. 13CoCsp/30/2021-149 zo dňa 28.10.2021 Krajský súd v Prešove ako odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd sa stotožnil so spotrebiteľským charakterom zmluvného vzťahu, nestotožnil sa však

s názorom o platnom uzatvorení rozhodcovskej zmluvy. Vytkol, že súd prvej inštancie sa nezaoberal spôsobom, ako bola spotrebiteľská zmluva predložená spotrebiteľom či vedel čo podpisuje, či bol dostatočne poučený. Prisvedčil odvolacej námietke, že ak nebola platne uzatvorená úverová zmluva, nemohla byť platne uzatvorená ani rozhodcovská zmluva. Za dôvodné sa taktiež javili tvrdenia o nevzniknutí úverovej zmluvy, keďže úver bol poskytnutý za iných ako žiadaných podmienok, teda išlo o nový návrh, ktorý vyžadoval prijatie zo strany právneho predchodcu žalobkyne. Vzhľadom na uvedené uložil súdu prvej inštancie, aby opätovne preskúmal vec v naznačených intenciách s poukazom na okolnosti uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy a platnosť spotrebiteľskej zmluvy a nanovo posúdil žalobu.

V zmysle pokynu odvolacieho súdu a z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie po zrušení veci a vrátení na ďalšie konanie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v predmetnom prípade boli uzatvorené dve samostatné zmluvy, ktoré síce spolu súviseli, ale ani prípadná neplatnosť zmluvy o úvere nespôsobuje automaticky neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, pretože môžu vzniknúť mimozmluvné nároky, napr. z titulu náhrady škody, či bezdôvodného obohatenia. Rozhodcovskú zmluvu posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože ide o formulárovú zmluvu, ktorú právny predchodca žalobkyne nemohol nijako ovplyvniť, mohol ju len ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť všetkým jej podmienkam, pričom jej neprijateľnosť zvyrazňuje aj tzv. geografický faktor. Za tohto stavu vyhodnotil rozhodcovskú zmluvu ako neplatne uzavretú a dosiahnutú za použitia nekalých obchodných praktík. Ďalej mal za to, že nedošlo ani k platnému uzatvoreniu úverovej zmluvy z dôvodu podstatných rozdielov medzi ofertou a prijatím návrhu, najmä pokiaľ ide o výšku žiadaného a v skutočnosti schváleného úveru. Ďalej sa zaoberal vznesenou námietkou premlčania, pričom dospel k záveru, že žaloba bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby. Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa mal preukázané, že právny predchodca žalobkyne sa o vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil dozvedel dňa 07.01.2019. V prípade objektívnej premlčacej doby na predmetný prípad aplikoval 3-ročnú premlčaciu dobu vzhľadom na to, že nemôže byť daný úmysel, a to ani nepriamy, ani jednej zo strán sporu, keďže o skutočnosti, že zmluva nevznikla sa strany dozvedeli až z opakovaného rozhodnutia súdu prvej inštancie a z postoja žalovaného je evidentné, že zmluvu považuje doposiaľ za platne uzatvorenú, keďže z nej plnil. V prípade úverovej zmluvy právny predchodca žalobkyne začal 13. splátkou dňa 18.03.2014 preplácať poskytnuté peňažné prostriedky a v prípade revolvingového úveru by poskytnuté peňažné prostriedky uhradil zvyškom 13. splátky dňa 18.03.2014 a ďalšími štyrmi splátkami od 22.04.2014 do 18.07.2014 a časťou ďalšej splátky dňa 19.08.2014. Za tohto stavu uzavrel, že 3-ročná premlčacia doba začala plynúť postupne od splátok uhradených od 19.08.2014 až po splátku uhradenú dňa 20.01.2016. Žalobca bola doručená dňa 18.06.2016, čiže aj posledná uhradená splátka bola zaplatená viac ako 3 roky pred podaním žaloby. Vo vzťahu k rozhodnutiu Súdneho dvora EÚ C-485/19 uviedol, že toto sa týkalo nárokov uplatňovaných z neprijateľných podmienok a v predmetnom prípade rozhodol o nároku z titulu, že zmluva nevznikla, preto uvedené rozhodnutie nie je podľa názoru súdu prvej inštancie na predmetný prípad aplikovateľné. Vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že nárok žalobkyne je premlčaný, preto v tejto časti žalobu zamietol.

V časti určenia neprijateľných zmluvných podmienok považoval žalobu za nedôvodnú, pretože ak úverová zmluva nevznikla, nevznikli ani podmienky, ktorých vyhlásenia neprijateľnosti sa žalobkyňa domáha. Ak tieto podmienky nevznikli, chýba základ pre ich vyhlásenie za neprijateľné, keďže tieto nikdy nezačali platiť. K argumentácii o naliehavom právnom záujme uviedol, že sa stotožňuje s argumentáciou, že v prípade žaloby v zmysle § 137 písm. c) a d) C.s.p. sa vyžaduje naliehavý právny záujem. Viaceré rozhodnutia slovenských súdov však na rozdiel od názoru žalovaného vychádzajú z toho, že právnym základom pre podanie žaloby o určenie neprijateľnej podmienky je § 3 ods. 5 zák. č. 250/2017 Z. z.. Ak pritom namietaná zmluvná podmienka má vplyv na rozsah plnenia spotrebiteľa (ako by tomu bolo aj v tomto prípade), je podľa názoru súdu prvej inštancie daný záujem na podaní aj žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky.

O trovách konania rozhodol tak, že žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznal. Na predmetný prípad aplikoval § 257 Civilného sporového poriadku, pričom dôvody hodné osobitného zreteľa videl v okolnostiach daného prípadu. Žalobkyňa vstúpila do konania až v odvolacom konaní, zmluvu uzatváral jej manžel, pričom ona o úverovej zmluve nemala veľa vedomostí. Predovšetkým uviedol, že dôvod

nevzniknutia úverovej zmluvy v konečnom dôsledku zaviniť žalovaný. Aj keď v dôsledku nevzniknutia zmluvy nebol dôvod rozhodovať o neprijateľných podmienkach, keďže tieto takisto nevznikli, uviedol, že zmluvné podmienky s rovnakým či obdobným znením boli vo vzťahu k žalovanému už viackrát vyhlásené za neprijateľné podmienky. Po zohľadnení okolností tohto prípadu dospel k záveru, že v danom prípade sú dané okolnosti, ktoré možno posúdiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je možné odchýliť sa od zásady zodpovednosti za výsledok konania.

Proti rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Odvolanie podala z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala, že súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal so skutočnosťou, že jej právny predchodca protinávrh žalovaného prijal konkludentne, keď podľa alebo plnil a poukázala na znenie § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Zb. v znení účinnom k 15.11.2012 v zmysle ktorého absencia písomnej formy nemá za následok, že zmluva nevznikla, ale len to, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z opatrnosti výkladu § 11 uvedeného zákona, čo sa týka spojky „a“ poukázal na rozhodnutia okresného, krajského a Najvyššieho súdu SR. Z uvedených dôvodov považuje za mylné aj zamietnutie žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Uviedla, že zmluvná podmienka je buď neprijateľná alebo nie je neprijateľná. V tejto súvislosti dala do pozornosti odbornú publikáciu a rozhodnutia okresných a krajských súdov. Za ďalší omyl považuje názor súdu prvej inštancie, že určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je podmienené existenciou naliehavého právneho záujmu, kde poukázala na znenie § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2018. Poukázala na to, že z úniovej a vnútroštátnej právnej úpravy vyplýva, že súd môže žalobu o určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky zamietnuť len v jednom prípade, a to v prípade, keď zistí, že sa v súdnej veci nejedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Čo sa týka samotnej zmluvnej podmienky, tak táto už bola vo vzťahu k žalovanému vyhlásená za neprijateľnú opakovane. Za mylné považovala aj závery týkajúce sa posúdenia premlčania. Poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, ktorý výslovne judikuje nemožnosť aplikovať 3-ročnú premlčaciu dobu na premlčanie bezdôvodného obohatenia v spotrebiteľských sporoch. Z uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné a čiastočne dôvodné nie je.

V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Táto odvolacia námietka nebola naplnená.

K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd dospel k záveru, že došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky, keďže súd prvej inštancie na predmetný prípad síce aplikoval správny právny predpis, ale tento nesprávne interpretoval.

V prvom rade sa odvolací súd zaoberal námietkou žalobkyne, ktorá sa týkala nesprávneho posúdenia premlčania.

Práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa môže oprávnený subjekt domáhať len v rámci plynutia tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby. V prípade, ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. Subjektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Objektívna premlčacia doba je upravená v § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pričom zákon rozlišuje 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pričom ich aplikácia na ten ktorý prípad závisí od charakteru vzniku bezdôvodného obohatenia. V prípade, ak ide o neúmyselné bezdôvodné obohatenie, je potrebné aplikovať 3-ročnú objektívnu premlčaciu dobu a v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu. V zásade však pre oba dĺžky objektívnych premlčacích dôb platí, že začínajú plynúť odo dňa, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu.

Vo vzťahu k subjektívnej premlčacej dobe odvolací súd poukazuje na to, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Súd prvej inštancie v predmetnom prípade vychádzal z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, z ktorého mal preukázané, kedy sa právny predchodca žalobkyne dozvedel o bezdôvodnom obohatení a tom, kto ho na jeho úkor získal, a teda správne dátum uvedený v tomto prehlásení, t.j. 07.01.2019, považoval za začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby. Vzhľadom na

to, že žaloba bola doručená dňa 18.06.2019, súd prvej inštancie správne uzavrel, že žaloba bola podaná v rámci plynutia subjektívnej premlčacej doby.

Vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe odvolací súd uvádza, súd prvej inštancie odôvodňoval aplikáciu kratšej 3-ročnej premlčacej doby jednak nepreukázaním úmyslu (a to ani nepriameho) sporových strán a jednak tým, že závery rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 nie sú aplikovateľné na daný prípad. S uvedenými závermi sa však odvolací súd nestotožňuje. V prvom rade odvolací súd poukazuje na odôvodnenia samotného rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021, v ktorom Súdny dvor uviedol, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnenne zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48/ES z 23.04.2008, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Uvedené prijaté závery Súdneho dvora EÚ boli už premietnuté aj do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022 (zverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2/2022 – R 15/2022). Rovnako odvolací súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7Cdo/6/2020 zo dňa 30.06.2022, z ktorého vyplýva, že medzičasom bolo občianskoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté rozhodnutie č. 13 v nasledovnom znení: „Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR na svojom zasadnutí dňa 22.06.2022 prijalo na uverejnenie rozhodnutie č. 13 podľa ktorého „Analogická aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2021). Dovolací súd dodáva, že analogická aplikácia spočíva v tom, že v týchto prípadoch sa neskúma zavinenie vo forme úmyslu.“ Z uvedeného tak vyplýva, že v prípade spotrebiteľských sporov súvisiacich s bezdôvodným obohatením už nie je potrebné skúmať a preukazovať úmysel veriteľa na získaní bezdôvodného obohatenia, pretože na takéto prípady sa má aplikovať priamo 10-ročná objektívna premlčacia doba. Súd prvej inštancie tak mal správne na predmetný prípad aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu.

Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že k vzniku bezdôvodného obohatenia z titulu úverovej zmluvy došlo plnením 13. splátky dňa 18.03.2014 a k vzniku bezdôvodného obohatenia z titulu revolvingovej zmluvy došlo plnením 18. splátky dňa 19.08.2014. Objektívna 10-ročná premlčacia doba by tak uplynula dňa 18.03.2024, resp. 19.08.2021 a keďže žaloba bola doručená súdu prvej inštancie dňa 18.06.2019, odvolací súd konštatuje, že táto bola podaná aj v rámci objektívnej premlčacej doby.

Vo veci samej súdu prvej inštancie dospel k záveru o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy a úverovej zmluvy. Žalobkyňa nesúhlasila s uvedeným záverom a mala za to, že úverová zmluva vznikla konkludentne, ale absentuje v jej prípade písomná forma, čo má za následok len bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. S uvedeným tvrdením žalobkyne sa však odvolací súd nestotožňuje. Súd prvej inštancie správne posudzoval vznik a okolnosti vzniku úverovej spotrebiteľskej zmluvy v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka a ak tieto neboli dodržané, nemožno dospieť k záveru o konkludentnom vzniku spotrebiteľskej zmluvy v zmysle špeciálnych ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „ZoSÚ“). Odvolací súd má tak za to, že závery súdu prvej inštancie o neplatnom vzniku úverovej spotrebiteľskej zmluvy boli správne.

Ak v predmetnom prípade nedošlo k platnému uzatvoreniu zmluvy, a teda medzi sporovými stranami vznikol režim bezdôvodného obohatenia, tak sporové strany sú si povinné vydať všetko, čo si vzájomne plnili. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie (bod 20. odôvodnenia) vyplýva, že žalovaný vyplatil právnenému predchodcovi žalobkyne z titulu zmluvy o úvere sumu 622,51 Eur (t.j. sumu úveru 990,- Eur zníženú o poplatok za odklad splátok vo výške 367,49 Eur) a z titulu revolvingového úveru vyplatil sumu 247,90 Eur (sumu revolvingu 414,94 Eur zníženú o poplatok za odklad vo výške 167,04

Eur), teda právny predchodca žalobcu, resp. žalobkyňa má vrátiť žalovanému spolu sumu vo výške 870,41 Eur. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že právny predchodca žalobcu za celé obdobie vrátil sumu spolu vo výške 1.781,10 Eur, teda na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 910,69 Eur, ktoré je žalovaný povinný vydať žalobkyni, preto odvolací súd v tejto časti zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalovaný sa s vydaním bezdôvodného obohatenia dostal do omeškania a právny predchodca žalobkyne si v podanej žalobe uplatnil aj nárok na úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 910,69 Eur od druhého dňa po doručení žaloby. Odvolací súd nároku žalobkyne, resp. jej právneho predchodcu vyhovel a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalovanému dlžnú sumu 910,69 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00% ročne odo dňa 14.07.2019 (žaloba bola žalovanému doručená dňa 12.07.2019 – č.l.37) do zaplatenia. Požadovaná výška úroku z omeškania je v súlade s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., keďže základná úroková sadzba ECB k 23.03.2019 predstavovala 0,00 %, čo pri navýšení o 5 percentuálnych bodov predstavuje 5,00 % ročne.

O trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že plne úspešnej žalobkyni v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V dôsledku toho uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy prvoinštančného konania v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov prvoinštančného konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 388 C.s.p. zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti týkajúcej sa nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

Vo vzťahu k žalobkyňou požadovanému nároku na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok odvolací súd uvádza, že v tejto časti považoval záver súdu prvej inštancie za vecne správny. Ani odvolací súd v tomto štádiu konania nevidel dôvod na rozhodovanie o neprijateľnosti zmluvných podmienok, keďže ako správne už poukázal súd prvej inštancie, o neprijateľnosti zmluvných podmienok bolo už súdmi rozhodnuté (napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 24Co/19/2018 zo dňa 25.09.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 22Co/44/2018 zo dňa 21.08.2018). Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že ak už došlo k vyhláseniu zmluvných podmienok za neplatné, potom tieto nemôžu byť využívané už v ďalšej činnosti žalovaného ako veriteľa. Vo vzťahu k existencii naliehavého právneho záujmu na určení neprijateľnej zmluvnej podmienky odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/27/2018 zo dňa 28.03.2019, v ktorom vo vzťahu k žalobe o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok uviedol: „K tomuto právnemu záveru dospel aktuálne najvyšší súd už v rozhodnutí z 28. februára 2019 sp. zn. 6 Cdo 127/2017, v ktorom uviedol, že ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Vychádza totiž z predpokladu, že dodávateľ porušuje svoju povinnosť nepoužívať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách. Je založená na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Kladným rozhodnutím o takejto žalobe sa priamo nedeklaruje (ne)existencia práva, ale sa deklaruje existencia nečestnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku. Možno ju uplatniť len v prípade spotrebiteľskej zmluvy a odlišným je aj účel, ktorému má slúžiť (jej cieľom je zabrániť používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky).“

Správnemu výroku v časti o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok zodpovedá aj správny výrok o trovách konania v tejto časti.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok v súvisiacom výroku II. o trovách konania v tejto časti ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, 2 C.s.p. tak, že žiadna zo strán nemá náhradu trov konania právo, z dôvodu, že úspech žalobkyne a žalobcu bol v odvolacom konaní rovnaký. Žalobkyňa bola úspešná v časti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a žalovaný bol úspešný v časti určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok, teda vzájomné čiastočné úspechy sporových strán sa do rovnakej výšky anulovali.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).